

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง การตัดสินใจเข้าศึกษาของนักศึกษาในสถาบันยุติธรรมภาคกลาง
แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจาก
เอกสาร ทบทวนแนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้เป็นกรอบแนวคิดใน
การศึกษา โดยจะได้นำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการตัดสินใจ
2. บริบทการจัดการศึกษาของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
3. บริบทสถาบันยุติธรรมภาคกลาง แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐ
ประชาธิปไตยประชาชนลาว
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการตัดสินใจ

ความหมายของการตัดสินใจ

การตัดสินใจ (Decision making) มีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้
ฉัตรพร เสมอใจ (2550, หน้า 46) กล่าวว่า การตัดสินใจ (Decision
Making) หมายถึง กระบวนการในการเลือกที่จะกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากทางเลือกต่าง ๆ ที่
มีอยู่

สร้อยตระกูล (ติวยานนท์) อรรถมานะ (2550, หน้า 387) ได้กล่าวไว้ว่าคำ
จำกัดความของการตัดสินใจ ก็คือ การเลือกกระหว่างทางเลือกที่เป็นไปได้ทั้งหลาย ทั้งนี้
เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้

ณัฐพันธ์ เขจรันนทร์ (2551, หน้า 138) ให้ความหมายว่า การตัดสินใจ
หมายถึง กระบวนการของการใช้ความคิดและการกระทำในการรับรู้ ศึกษา และวิเคราะห์
ปัญหา (Problem) หรือโอกาส (Opportunity) กำหนดและประเมินทางเลือก รวมถึงเลือก
ทางเลือกที่เหมาะสม เพื่อจัดการกับปัญหาหรือโอกาสที่เกิดขึ้น

สมคิด บางโม (2558, หน้า 166) ให้ความหมายว่า การตัดสินใจ หมายถึง การตัดสินใจเลือกทางปฏิบัติซึ่งมีหลายทางเป็นแนวทางไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ การตัดสินใจนี้อาจเป็นการตัดสินใจที่จะกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือหลายสิ่งหลายอย่าง เพื่อความสำเร็จตรงตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ ในทางปฏิบัติการตัดสินใจมักเกี่ยวข้องกับปัญหาที่ยุ่งยากสลับซับซ้อนและมีวิธีการแก้ปัญหาให้วิจิตรน้อยกว่าหนึ่งทางเสมอ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของผู้วิจิตรปัญหาว่าจะเลือกสั่งการปฏิบัติโดยวิธีใดจึงจะบรรลุเป้าหมายอย่างดีที่สุดและบังเกิดผลประโยชน์สูงสุดแก่องค์กรนั้น การตัดสินใจนี้บางท่านเรียกว่า การตัดสินใจสั่งการ

จากการที่มีผู้ให้ความหมายดังกล่าวข้างต้นจึงสรุปได้ว่า การตัดสินใจ หมายถึง กระบวนการที่ผู้บริหารตัดสินใจใช้ในการแก้ไขปัญหาขององค์กร หรือการกำหนดแนวทางการปฏิบัติ ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจากโครงสร้างองค์กร พฤติกรรมของบุคคลและกลุ่มบุคคล

กระบวนการตัดสินใจ

การตัดสินใจจะให้เปิดประโยชน์สูงสุดและไม่ผิดพลาดควรจะต้องดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังต่อไปนี้ (สมคิด บางโม, 2558, หน้า 166)

1. การหาข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ กระบวนการรวบรวมข่าวสาร ข้อมูลต่าง ๆ จากสภาพแวดล้อมหรือสิ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหามานำมาวิเคราะห์เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับการตัดสินใจ ยิ่งได้ข้อมูลมากเท่าไรยิ่งดี เพราะจะทำให้การตัดสินใจถูกต้อง ไม่ผิดพลาด
 2. คาดคะเนผลที่จะเกิดขึ้นในอนาคต
 3. การพิจารณาแนวทางปฏิบัติที่จะนำไปใช้ รวมทั้งการคิดค้นหาวิธีการใหม่ ๆ เพื่อแก้ปัญหา รวมทั้งการวิเคราะห์และประเมินค่าสำหรับแนวทางปฏิบัตินั้น ๆ ควรพิจารณาหาทางเลือกไว้หลาย ๆ ทาง
 4. เลือกทางปฏิบัติทางใดทางหนึ่งจากแนวทางปฏิบัติที่อาจจะเป็นไปได้หลาย ๆ ทาง โดยเลือกแนวทางที่จะเกิดประโยชน์สูงสุดต่อหน่วยงาน
 5. ตัดสินใจสั่งการให้ปฏิบัติ
 6. วัดผลการปฏิบัติโดยนำไปเปรียบเทียบกับการคาดคะเนที่ตั้งไว้ตั้งแต่ต้น
- ณัฐพันธ์ เขจรนนท์ (2551, หน้า 142) กล่าวว่า กระบวนการตัดสินใจประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญ 5 ขั้นตอน คือ

1. ตระหนักถึงปัญหา (Problem Awareness) ผู้บริหารจะรับรู้ถึงปัญหาหรือโอกาสขององค์กร โดยปัญหานั้นอาจจะเกิดขึ้นโดยตรงหรือต้องพิจารณาจากสภาพแวดล้อมซึ่งผู้บริหารสามารถพิจารณาว่าการดำเนินงานขององค์กรอาจจะเกิดปัญหาจากเหตุการณ์ต่อไปนี้

- 1.1 เมื่อเกิดความเบี่ยงเบนจากอดีต
- 1.2 เมื่อเกิดความเบี่ยงเบนจากแผน
- 1.3 เมื่อมีผู้มาร้องเรียนหรือแจ้งปัญหา
- 1.4 เมื่อคู่แข่งมีผลการดำเนินงานดีกว่าเรา

2. นิยามปัญหา (Problem Definition) กำหนดขอบเขตของปัญหาให้ชัดเจน เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องทราบขอบเขต สามารถรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับปัญหาได้อย่างชัดเจนและตรงประเด็น มีเช่นนั้นภาพของปัญหาก็อาจจะฟุ้งกระจาย ทำให้ไม่สาเหตุของปัญหาที่แท้จริงได้ การนิยามปัญหามีขั้นตอนสำคัญ 2 ประการ ได้แก่

- 2.1 วิเคราะห์ปัญหา (Analyze Problems)
- 2.2 ตัดสินใจแก้ปัญหา (Agree on Problems to Be Solve)

3. ตัดสินใจ (Decision Making) เป็นขั้นตอนสำคัญในการเลือกผลลัพธ์ที่เหมาะสม ซึ่งกำหนดความถูกต้องและความสำเร็จในการนำผลการตัดสินใจไปปฏิบัติ โดยผู้ตัดสินใจจะทำตาม 4 ขั้นตอนต่อไปนี้

- 3.1 กำหนดเกณฑ์ในการตัดสินใจ (Set Decision Criteria)
- 3.2 พัฒนาทางเลือก (Develop Action Alternatives)
- 3.3 ประเมินผลประโยชน์และความเสี่ยงของทางเลือก (Evaluate Benefits and Risks of Alternatives)
- 3.4 ออกแบบแผน (Decide on a Plan)

4. ปฏิบัติตามแผน (Action Plan Implementation) นำทางเลือกที่เลือกไว้ไปวางแผนและดำเนินการปฏิบัติให้เป็นรูปธรรม โดยเฉพาะการจัดสรรบุคลากรและทรัพยากรอย่างเหมาะสม ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินงาน 3 ขั้นตอนต่อไปนี้

- 4.1 มอบหมายงานและความรับผิดชอบ (Assign Tasks and Responsibilities)
- 4.2 สร้างตารางการปฏิบัติงาน (Establish and Implementation Schedule)

4.3 ส่งเสริมและกระตุ้นการดำเนินงาน (Support and Stimulate the Operations)

5. ประเมินผล (Evaluation) เป็นขั้นตอนสุดท้ายในการตัดสินใจแก้ปัญหาโดยผู้บริหารจะทำการติดตาม ตรวจสอบ ประเมิน และวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อทำการปรับปรุงการดำเนินงานให้สอดคล้องกับแผนการและสถานการณ์ในขณะนั้น ตลอดจนทำการปรับปรุงให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยการประมวลผลจะประกอบด้วยขั้นตอนย่อย 3 ขั้นตอนต่อไปนี้

5.1 กำหนดเกณฑ์และมาตรฐานในการวัดความสำเร็จ (Establish and Standard for Measuring Success)

5.2 ติดตามและตรวจสอบผลการดำเนินงาน (Monitoring Results)

5.3 แก้ไขผลการปฏิบัติงานให้ถูกต้อง (Take Corrective Action)

สมาน อัครภูมิ (2551, หน้า 224) ได้กล่าวถึงกระบวนการตัดสินใจไว้ดังนี้

1. การตระหนักถึงความต้องการจำเป็นในการตัดสินใจ หรือกำหนดวัตถุประสงค์ในการตัดสินใจ

2. การระบุปัญหาที่ต้องตัดสินใจ
3. การกำหนดเกณฑ์ที่ต้องตัดสินใจ
4. การพัฒนาและกำหนดทางเลือก
5. การประเมินทางเลือก
6. การเลือกทางเลือก
7. การใช้ทางเลือกและการประเมินผล

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ

ทฤษฎีการตัดสินใจเป็นการนำแนวความคิดที่มีเหตุผลที่ผู้บริหารใช้ในการเลือกทางเลือกที่ดีที่สุด ซึ่งสามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ ทฤษฎีการตัดสินใจจำแนกตามวิธีการตัดสินใจ และทฤษฎีการตัดสินใจตามบุคคลที่ตัดสินใจ (มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมมาธิราช, 2548, หน้า 263-264) ดังนี้

1. ทฤษฎีการตัดสินใจจำแนกตามวิธีการตัดสินใจ สามารถจำแนกทฤษฎีการตัดสินใจ ตามวิธีการตัดสินใจออกเป็น 3 วิธี ดังนี้

1.1 ทฤษฎีการตัดสินใจโดยการคาดการณ์ มีการใช้เทคนิคการคาดการณ์ และการพยากรณ์ เข้ามาประกอบการตัดสินใจ เช่น การพยากรณ์โดยใช้แนวโน้ม เป็นต้น

1.2 ทฤษฎีการตัดสินใจโดยการพรรณนา เป็นการใช้กระบวนการวิจัย เป็นเครื่องมือในการตัดสินใจ ดังนั้นผู้วิจัยจะต้องมีการพิสูจน์และเห็นจริงจึงจะดำเนินการตัดสินใจได้ บางครั้งเรียก การตัดสินใจแบบนี้ว่า การตัดสินใจทางวิทยาศาสตร์

1.3 ทฤษฎีการตัดสินใจโดยกำหนดความ เป็นทฤษฎีที่คำนึงถึงว่า แนวทางการตัดสินใจควรจะเป็นหรือน่าจะเป็นอย่างไรจึงจะสามารถบรรลุเป้าหมายที่ต้องการตัดสินใจได้

2. ทฤษฎีการตัดสินใจจำแนกตามบุคคลที่ตัดสินใจ สามารถจำแนกทฤษฎีการตัดสินใจ โดยการจำแนกตามบุคคลที่ตัดสินใจได้เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

2.1 การตัดสินใจโดยคนเดียว เป็นการตัดสินใจโดยคน ๆ เดียวจะทำให้เกิดความรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพในการตัดสินใจ มักจะใช้ธุรกิจขนาดย่อมที่มีผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของกิจการ และเป็นผู้ที่ใกล้ชิดปัญหาและทราบข้อมูลได้ดีกว่า

2.2 การตัดสินใจโดยกลุ่ม เป็นการตัดสินใจที่ยืดที่มงาน และคณะกรรมการเป็นผู้ร่วม ตัดสินใจเป็นการมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ เมื่อใดก็ตามที่ต้องการความร่วมมือผู้บริหาร จึงควรให้ผู้ที่เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วม ดังนั้นการกระจายอำนาจและการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ จึงจำเป็นสำหรับองค์การในอนาคต อย่างไรก็ตามในการตัดสินใจโดยคนเดียวหรือกลุ่มนั้นผู้บริหารจำเป็นที่จะต้องพิจารณา ความสลับซับซ้อนของปัญหาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจด้วย ซึ่งความสลับซับซ้อนของปัญหา

มาสโลว์ได้คิดค้นทฤษฎีการจูงใจขึ้น โดยแบ่งแรงจูงใจตามลำดับความเข้มข้นแห่งความ ต้องการเป็น 5 ระดับ ดังนี้ (Maslow, 1970, p. 170)

1. ความต้องการทางสรีระระดับพื้นฐาน (Basic physiological needs) เป็นความต้องการ ชั้นพื้นฐานของร่างกายเพื่อความอยู่รอดของชีวิตอื่น ได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษา โรค อากาศ เป็นต้น ดังนี้เพื่อที่จะได้รับการตอบสนอง ความต้องการดังกล่าวมนุษย์จึงต้องทำงาน เพื่อให้ได้มาซึ่งปัจจัยที่จะมาบำบัด ความต้องการของตน

2. ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety and security needs) เมื่อความต้องการทาง ร่างกายได้รับการบำบัดแล้ว ความต้องการของคนก็ไม่ได้สิ้นสุดเพียงแค่นั้นสุขภาพที่ดีความปลอดภัยจากภัยอันตราย ตลอดจนความมั่นคงในการประกอบอาชีพ

หรือหน้าที่การงาน ก็เป็นสิ่งที่มนุษย์ปรารถนา ซึ่งคนเราย่อมมีความต้องการตรงกันในเรื่องนี้เสมอโดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่

3. ความต้องการเข้าสังคมและมีพวกพ้อง เมื่อความต้องการสองขั้นที่กล่าวมาแล้วได้รับการตอบสนอง บุคคลจะมีความต้องการทางสังคม คือ การมีเพื่อนฝูงและต้องการให้เป็นที่ยอมรับ ต้องการความรักความปรารถนาดี ต้องการที่จะมีความรู้สึกเป็นเจ้าของ และเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม หรือสังคม ซึ่งความต้องการดังกล่าวจะทำให้สมาชิกของกลุ่มหรือสังคมมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน อันจะช่วยให้เกิดความร่วมมือร่วมใจกันทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ

4. ความต้องการมีศักดิ์ศรีและมีสถานภาพ (Needs for self-esteem and status) ความต้องการขั้นนี้ คือ ความต้องการที่จะให้คนอื่นยอมรับนับถือ มีความภาคภูมิใจในตนเอง มีศักดิ์ศรี มีความภาคภูมิใจและมีสถานภาพในสังคม มีความนับถือตัวเอง เป็นลักษณะที่เรียกว่า Ego Needs บุคคลที่มีความต้องการหรือมีแรงจูงใจประเภทนี้มักจะพยายามทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จ เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาคนอื่น

5. ความต้องการมีสัจการแห่งตนหรือทำให้ชีวิตมีความหมาย (Needs for self realization and fulfillment) ความต้องการขั้นนี้เป็นความต้องการขั้นสูงสุดซึ่งบางครั้งเรียกว่า Self-actualization ความต้องการขั้นนี้เป็นความต้องการที่บุคคลตระหนักถึงศักยภาพแห่งตน จากการใช้โอกาสพัฒนาตนเองให้มีความก้าวหน้าอยู่เสมอและมีโอกาสที่จะสร้างสรรค์ความคิดความอ่านให้กว้างขวางออกไป ซึ่งความต้องการในขั้นนี้ส่วนใหญ่เป็นความต้องการด้านอุดมคติ (Ideal needs)

ความต้องการ 5 ประการ ข้างต้นของมาสโลว์ เรียงลำดับตามความสำคัญหรือความจำเป็นมากที่สุดไปย้งน้อยที่สุด โดยมีความต้องการทางกายซึ่งเป็นความต้องการส่วนบุคคลของมนุษย์ ทุกคนเป็นพื้นฐานขั้นแรก ความต้องการ 5 ขั้นนี้จะเป็นอิสระต่อกัน และมีความต่อเนื่องเหลื่อมล้ำกันอยู่ กล่าวคือ ความต้องการระดับถัดมาอาจเกิดขึ้นก่อนที่ความต้องการขั้นต้นจะได้รับการตอบสนองให้ เสร็จสิ้นสมบูรณ์ก็ได้ และบางคนอาจให้ความสำคัญกับความต้องการสลับขั้นก็ได้ อย่างไรก็ตามแล้วคนทั่วไปจะมีความต้องการขั้นต้นก่อน เมื่อได้รับการสนองตอบแล้วจึงเกิดความต้องการขั้นถัดไป และไม่จำเป็นว่าทุกคนจะมีความต้องการครบทั้ง 5 ขั้น แต่ความต้องการทั้งหมดเหล่านี้จะมีอยู่ตลอดชีวิตของบุคคล ดังนั้นความต้องการของมนุษย์ดังกล่าวข้างต้นจะเป็นแรงผลักดันให้แสดงพฤติกรรม ไน้มไปทางที่จะบำบัดความต้องการเหล่านี้อยู่เสมอ

ความหมายและประเภทของแรงจูงใจตามที่ได้กล่าวมา สรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นแรงผลักดัน หรือแรงกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายที่คนต้องการ อย่างมีทิศทางและแบ่งแรงจูงใจเป็น 4 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจของร่างกาย (Physiological motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดความต้องการของร่างกายเป็นสำคัญ เช่น ความหิว ความกระหาย หรือเมื่อร่างกายขาดอาหารไปก็จะเป็นผลให้คนแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาเพื่อบรรเทาความต้องการนั้น

2. แรงจูงใจส่วนบุคคล (Personal motives) เป็นแรงจูงใจที่ต่อมาจากแรงจูงใจทางร่างกายที่พัฒนาขึ้นมาภายในตัวซึ่งแต่ละบุคคลแตกต่างกันออกไป เช่น การแสดงออกของคนแต่ละคน อาจจะเป็นการสะสมรูปถ่าย การวางตัวแสดงกิริยาท่าทางต่าง ๆ ออกมาตามลักษณะของความสนใจของตนเองหรือเป็นความตั้งใจของตนเองเป็นพิเศษโดยไม่มีผลตอบแทนหรือเจตนาอย่างอื่นเคลือบแฝง

3. แรงจูงใจทางสังคม (Social motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้เพิ่มเติมภายหลัง สืบต่อจากแรงจูงใจส่วนบุคคล เพราะมนุษย์ต้องอยู่ร่วมกันเป็นสังคมจึงทำให้เกิดแรงจูงใจขึ้น เช่น ต้องการความร่ำรวย ความปลอดภัย ต้องการฐานะทางสังคมก็จะทำให้คนแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาได้

4. แรงจูงใจเพื่อความสมหวังแห่งชีวิต (Self-actualization motives) ซึ่งเกิดขึ้นในตัวบุคคล เพื่อสนองตอบความต้องการทางอารมณ์ของตนเองและเพื่อการดำรงตนเองอยู่ในสังคมด้วยความราบรื่นและพอใจในตนเองพร้อมกันไปด้วย

แรงจูงใจที่มีบทบาทสำคัญกับการเลือกเข้าศึกษาต่อของนักศึกษามาจากแรงจูงใจทางสังคมเป็นสำคัญ ทั้งนี้บุคคลย่อมต้องการฐานะทางสังคมที่ดีขึ้น อย่างไรก็ตามฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมอันเป็นพื้นฐานเดิมของนักศึกษาที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเลือกเข้าศึกษาต่อของนักศึกษาเช่นกัน

ประเภทของการตัดสินใจ

การตัดสินใจเป็นกระบวนการเลือกทางเลือกใดทางเลือกหนึ่ง จากหลาย ๆ ทางเลือกที่ได้พิจารณาหรือประเมินอย่างดีแล้วว่าเป็นทางให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายขององค์การ ในขณะที่การตัดสินใจจะเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับหน้าที่การบริหารหรือการจัดการเกือบทุกขั้นตอนไม่ว่าจะเป็นการตัดสินใจเพื่อการวางแผน การจัดองค์การ การจัดคนเข้าทำงาน การประสานงาน และการควบคุม เป็นต้น ดังนั้นผู้บริหารจึงต้องมีบทบาทและหน้าที่ในการตัดสินใจ

ผู้บริหารที่ทำการตัดสินใจเลือกทางเลือกภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ นั้น อาจต้องทำการตัดสินใจในลักษณะที่แตกต่างกันซึ่งขึ้นอยู่กับข้อมูลข่าวสารที่จะเกิดขึ้นทั้งในปัจจุบันและเหตุการณ์ในอนาคต สำหรับการแบ่งประเภทของการตัดสินใจจึงขึ้นอยู่กับข้อมูลที่มีอยู่เป็นสำคัญ อย่างไรก็ตามผู้ตัดสินใจสามารถคาดคะเนสถานการณ์ทั้งหมดที่จะเป็นไปได้ในอนาคตนั้น เป็นเพียงการระบุความเป็นไปได้ของสถานการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้น ซึ่งผู้ตัดสินใจยังไม่ทราบถึงความแน่นอนของสถานการณ์จะเกิดขึ้นและสถานการณ์ทั้งหมดนั้นก็ยังมีเพียงสถานการณ์เดียวเท่านั้นที่จะเกิดขึ้นนอกนั้นอาจเป็นเพียงสถานการณ์ที่มีโอกาสเป็นไปได้แต่ไม่ได้เกิดขึ้นจริงก็ได้ จากความหมายข้างต้นผู้บริหารแต่ละคนอาจให้ความหมายและความสำคัญของการตัดสินใจที่แตกต่างกันออกไปในรายละเอียดของแต่ละสถานการณ์ในส่วนที่พิจารณาเหมือนกัน ได้แก่

1. กระบวนการตัดสินใจ เป็นการตัดสินใจที่ต้องผ่านกระบวนการวิเคราะห์และพิจารณาถึงข้อมูลที่เกิดขึ้นจากนั้นผู้บริหารจึงทำการตัดสินใจเลือกทางเลือกที่เหมาะสมและดีที่สุด สำหรับกระบวนการตัดสินใจประกอบด้วยขั้นตอนการแสวงหาข้อมูล การออกแบบการตัดสินใจ รวมทั้งการตัดสินใจเลือกทางเลือกเพื่อให้สามารถเลือกทางเลือกได้ดีที่สุด ดังนั้นในการวิเคราะห์และพิจารณาจะต้องมีการเก็บรวบรวมข้อมูลสารสนเทศและผ่านกระบวนการตัดสินใจนั่นเอง

2. การตัดสินใจเกี่ยวข้องกับทางเลือก การตัดสินใจเป็นความพยายามในการสร้างทางเลือกให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้ ทางเลือกที่น้อยอาจปิดโอกาสความคิดสร้างสรรค์หรือทางเลือกที่ดีกว่าได้ ดังนั้นผู้บริหารจึงมีความจำเป็นต้องมีการฝึกฝนในการสร้างทางเลือกที่หลากหลายและมีความสร้างสรรค์อีกด้วยการตัดสินใจเกี่ยวข้องกับทางเลือก ซึ่งโดยทั่วไปจะเป็นการตัดสินใจที่ไม่ได้กำหนดแนวทางการปฏิบัติไว้ล่วงหน้าเป็นการตัดสินใจที่แตกต่างออกไปจากสถานการณ์ปกติ ที่ไม่ได้มีการกำหนดโครงสร้างการตัดสินใจไว้ ดังนั้นผู้บริหารจึงต้องค้นหาแนวทางการตัดสินใจ

3. การตัดสินใจเกี่ยวข้องกับโครงสร้างขององค์การ ผู้บริหารในแต่ละระดับจะมีบทบาทและหน้าที่ในการตัดสินใจที่แตกต่างกัน เช่น ผู้บริหารระดับสูงจะเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงกลยุทธ์ ผู้บริหารระดับกลางจะเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจด้านการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้บริหารระดับปฏิบัติจะเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจในการดำเนินงานให้สำเร็จตามระยะเวลาและเป้าหมายที่กำหนดไว้ การตัดสินใจเกี่ยวกับโครงสร้างขององค์การเป็นการตัดสินใจในงานประจำ โดยทั่วไปจะเป็นกฎ ระเบียบ

ข้อบังคับ ขั้นตอนการปฏิบัติ เป็นต้น เพื่อให้ทุกคนทราบและถือปฏิบัติ ดังนั้น ผู้บริหารจึงต้องมีบทบาทในการกำหนดมาตรฐานและแนวทางการปฏิบัติไว้ล่วงหน้าในองค์การ

4. การตัดสินใจเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของบุคลากร การตัดสินใจจะมีผลกระทบต่อบุคคล กลุ่ม และทั้งองค์การ ซึ่งพฤติกรรมของบุคคลแต่ละคนจะมีความแตกต่างกัน ดังนั้นผู้บริหารจะต้องมีความเข้าใจและมีจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับบุคคล กลุ่ม และองค์การที่ดี จึงจะทำให้การตัดสินใจประสบความสำเร็จได้ สำหรับการตัดสินใจที่มีลักษณะสร้างสรรค์ที่เป็นการตัดสินใจที่เกิดจากความคิดริเริ่มของผู้บังคับบัญชา เป็นสำคัญและเป็นการตัดสินใจโดยคน ๆ เดียว ส่วนการตัดสินใจโดยกลุ่มเป็นการตัดสินใจที่มีความสลับซับซ้อนที่ไม่สามารถตัดสินใจโดยคน ๆ เดียวได้ จึงต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายก็จำเป็นที่จะต้องมีการตัดสินใจโดยกลุ่มเพื่อแก้ไขปัญหาาร่วมกัน

องค์ประกอบของการตัดสินใจ

การตัดสินใจมีองค์ประกอบที่ต้องพิจารณามี 4 ประการคือ

1. ผู้ทำการตัดสินใจ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดเพราะการตัดสินใจจะดีหรือไม่ขึ้นกับ บุคคลผู้ตัดสินใจเป็นสำคัญ ดังนั้นผู้ตัดสินใจจำเป็นต้องมีข้อมูล มีเหตุผล มีค่านิยมที่ถูกต้องสอดคล้องต่อการบรรลุเป้าหมายองค์การ แต่ในบางครั้งถ้าผู้ทำการตัดสินใจขาดข้อมูลที่ต้องขาดเหตุผลและมีค่านิยมที่สอดคล้องแล้วจะทำให้ผลของการตัดสินใจไม่ดีพอได้ ผู้ทำการตัดสินใจบางเรื่องต้องมุ่งสู่การตัดสินใจเป็นกลุ่มบางเรื่องบางกรณีก็ตัดสินใจโดยคน ๆ เดียว ดังนั้นผู้บริหารจึงต้องวิเคราะห์สถานการณ์ให้ถูกต้อง

2. ประเด็นปัญหาที่ต้องตัดสินใจ เป็นองค์ประกอบที่สองที่ต้องให้ความสำคัญ ปัญหาที่ต้องตัดสินใจนั้นจำแนกได้หลายประการ เช่น จำแนกตามโรค โครงสร้างและระบบงานบกพร่อง โรคพฤติกรรมบกพร่อง และโรคเทคโนโลยีและวิทยาการบกพร่อง เมื่อกำหนดปัญหาได้ชัดว่าเป็นปัญหาเรื่องอะไรก็สามารถหาแนวทางแก้ไขปัญหาก็ได้ถูกต้อง

3. ทางเลือกต่าง ๆ ที่บรรลุเป้าหมายได้ เป็นองค์ประกอบที่สามที่ต้องคำนึง ผู้บริหารต้องพยายามที่จะค้นหาทางเลือกที่ดีกว่าอยู่เสมอและสร้างทางเลือกให้มากกว่า 2 ทางเลือก ในปัจจุบันการบริหารองค์การมุ่งสู่การสร้างทางเลือกสู่การผลิตสินค้าและบริการที่ถูกลงกว่า มีคุณภาพสูงกว่า มีความรวดเร็ว มีการบริการที่ประทับใจมากกว่า นอกจากนี้ควรที่จะสร้างทางเลือกเพื่อมุ่งสู่การเรียนรู้ และสร้างนวัตกรรมด้านผลิตภัณฑ์ ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อองค์การอีกด้วย

4. สภาวะการณ์ที่ทำการตัดสินใจ ในการตัดสินใจจำเป็นต้องคำนึงถึง สภาวะการณ์ที่ทำการตัดสินใจเป็นแบบใด ซึ่งมี 3 ประการ ได้แก่ สภาวะการณ์ที่แน่นอน เป็นสภาวะการณ์ที่ผู้ทำการตัดสินใจทราบทางเลือกต่าง ๆ และทราบถึงผลที่จะเกิดขึ้นของแต่ละทางเลือกอย่างดีด้วย การตัดสินใจดังกล่าวย่อมมีโอกาสถูกต้องมากที่สุด เช่น ตัดสินใจนำเงินฝากธนาคารยืมค่านวดอกเบี้ยได้ชัดเจนในระยะสั้นและระยะยาว สภาวะการณ์ที่เสี่ยงเป็นสภาวะการณ์ที่ผู้บริหารตัดสินใจทราบทางเลือกต่าง ๆ และทราบโอกาสความน่าจะเป็นที่เกิดขึ้นผู้บริหารจะตัดสินใจเมื่อโอกาสที่จะได้รับผลประโยชน์มากกว่าเสียประโยชน์ การตัดสินใจในสภาวะการณ์เสี่ยงผู้ทำการตัดสินใจต้องเรียนรู้ทำความเข้าใจ เรื่องทฤษฎีความน่าจะเป็นและแขนงการตัดสินใจ และสภาวะการณ์ที่ไม่แน่นอน เป็นสภาวะการณ์ที่ผู้ทำการตัดสินใจอาจทราบทางเลือกต่าง ๆ แต่ไม่ทราบผลที่อาจเกิดขึ้นในแต่ละทางเลือกโดยไม่สามารถคาดคะเนความน่าจะเป็นของแต่ละทางเลือกภายใต้สภาวะการณ์ดังกล่าวผู้ทำการตัดสินใจจึงไม่ควรตัดสินใจใด ๆ ลงไปจนกว่าจะมีข้อมูลสารสนเทศที่น่าเชื่อถือมากกว่าที่มีอยู่

ลักษณะของการตัดสินใจ

Stoner (1978, pp. 167-170) ได้กล่าวถึง การตัดสินใจว่าสามารถแบ่งออกได้ เป็น 3 ลักษณะ ตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นขณะกระทำการตัดสินใจ คือ

1. การตัดสินใจภายใต้สถานการณ์ที่แน่นอน (Condition of certainly) เป็นการตัดสินใจที่มีข้อมูลประกอบการตัดสินใจอย่างเพียงพอ

2. การตัดสินใจภายใต้สถานการณ์ที่เสี่ยง (Condition of risk) เป็นการตัดสินใจโดยอาศัยทฤษฎีความน่าจะเป็นให้เป็นเครื่องมือตรวจสอบหรือคาดการณ์ก่อนการตัดสินใจ

3. การตัดสินใจภายใต้สถานการณ์ที่ไม่แน่นอน (Condition of uncertainly) เป็นการตัดสินใจที่มักจะอาศัยประสบการณ์ ดุลยพินิจและสัญชาตญาณของตน

กล่าวโดยสรุปว่า การตัดสินใจนั้นเกิดขึ้นได้ด้วยเหตุผลสำคัญ ดังต่อไปนี้

1. มีปัญหาเกิดขึ้น
2. เพื่อที่จะทำให้วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้บรรลุผล
3. จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ที่มีอยู่นั้นผิดพลาดและบกพร่อง หรือไม่ทันสมัย จึงจำเป็นที่จะต้องปรับปรุง แก้ไข เพื่อให้เกิดความเหมาะสมและก้าวหน้า

หลักในการตัดสินใจ

การตัดสินใจเป็นปัจจัยสำคัญในการเสริมสร้างภาวะผู้นำของหัวหน้าองค์การ นักบริหารทุกวงการจะต้องเผชิญกับปัญหาการตัดสินใจทั้งสิ้น การตัดสินใจจึงต้องให้ตรงจุดของปัญหาและใช้ข่าวสารข้อมูลที่ถูกต้องที่สุด การตัดสินใจที่ดีควรมีหลักการดังต่อไปนี้ (สมคิด บางโม, 2558, หน้า 167-168)

1. การตัดสินใจให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนร่วมมากที่สุด
2. การตัดสินใจควรให้มีลักษณะเป็นไปในทางกระจายอำนาจบริหารให้ส่วนงานต่าง ๆ
3. การตัดสินใจต้องให้สามารถปฏิบัติได้ และเป็นไปตามนโยบาย จุดมุ่งหมาย และระเบียบแบบแผนขององค์การ
4. ควรวางแผนการดำเนินการไว้ล่วงหน้า เพราะการตัดสินใจมักเกี่ยวข้องกับบุคคลหลายฝ่าย หากมีแผนงานที่รัดกุมแล้วจะช่วยให้การปฏิบัติงานภายหลังจากการตัดสินใจดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย

ปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการตัดสินใจจำแนกได้ 2 ด้านที่สำคัญ คือ ประการแรก ปัญหาข้อขัดข้องต่าง ๆ ประการที่สอง การวินิจฉัยผิดพลาด

1. ปัญหาข้อขัดข้องในการตัดสินใจ มีสาเหตุมาจากหลายประการ ดังนี้
 - ขาดข้อมูลหรือข้อมูลเชื่อถือไม่ได้
 - ขาดความรู้ในเรื่องที่จะต้องตัดสินใจและไม่มีเวลาเพียงพอในการวินิจฉัย
 - ความยากลำบากในการคาดหมายเหตุการณ์ในอนาคต โดยเฉพาะการตัดสินใจเกี่ยวกับโครงการใหญ่ ๆ ที่มีระยะเวลายาวนาน
 - พฤติกรรมการบริหารของบุคลากรในหน่วยงาน เช่น ความเฉื่อยชา ขาดความละเอียดรอบคอบ การหวงอำนาจ เป็นต้น
2. ปัญหาการตัดสินใจผิดพลาด อาจเกิดจากสาเหตุหลายประการ ดังนี้
 - ในกรณีที่มีการประชุมเพื่อพิจารณาตัดสินใจ ที่ประชุมหันเหความสนใจจากหลักการไปโจมตีตัวบุคคลผู้เสนอข้อเท็จจริง การตัดสินใจอาจผิดพลาดได้
 - ต้องการเรียกร้องความสนใจจากผู้เกี่ยวข้องโดยไม่คำนึงถึงหลักการ มักมีอยู่เสมอในกลุ่มนักการเมือง
 - ความพยายามเร่งเร้าให้เกิดความกลัว ทำให้ขาดเหตุผลในการวินิจฉัย

- อ่างบารมีผู้ใหญ่อื่นข้างหน้า
- ใช้ถ้อยคำกำกวม ทำให้เข้าใจไขว้เขว
- ทีกหักเหมาเอาโดยสรุปว่าเป็นเช่นนั้น เช่นนี้ เพราะเหตุนั้น เหตุนี้ โดยขาดข้อมูลสนับสนุนอย่างเพียงพอ

ขณะเดียวกันทัศนคติก็จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและการแสดงออกของบุคคล รวมทั้งการตัดสินใจของบุคคล ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า ทัศนคติของบุคคล จะมีลักษณะ 4 ประการ ดังนี้ (ฉัตยาพร เสมอใจ, 2550, หน้า 103)

1. ทัศนคติเป็นความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในทางการตลาดคือความคิดที่มีต่อผลิตภัณฑ์หนึ่ง ๆ ตราผลิตภัณฑ์หนึ่ง ๆ หรือแม้กระทั่งรูปแบบของการโฆษณา การที่ผู้บริโภคมีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ยี่ห้อใดยี่ห้อหนึ่ง เราไม่สามารถนำเอาทัศนคติต่อยี่ห้อนั้นไปวัดว่าผู้บริโภคจะมีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ยี่ห้ออื่น ถึงแม้ว่าจะเป็นผลิตภัณฑ์ประเภทเดียวกัน
2. ทัศนคติเป็นเรื่องของสิ่งที่สะสมอยู่ในความคิดของบุคคล ทัศนคติเป็นผลลัพธ์ของการรับรู้และประมวลสิ่งที่ได้รับข้อมูลมาและแสดงออกมาในรูปของพฤติกรรม อันเป็นผลลัพธ์ของทัศนคติ
3. ทัศนคติจะค่อนข้างคงที่และไม่เปลี่ยนแปลงง่าย ๆ เนื่องจากเป็นการหล่อหลอมความรู้สึกขึ้นที่ละนิดและมั่นคง เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็จะเปลี่ยนแปลงได้ยาก แต่ไม่ได้หมายความว่าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทัศนคติต้องอาศัยเวลาและอาศัยเทคนิคการย้อนกลับการเกิดทัศนคติในการเปลี่ยนแปลง
4. ทัศนคติเกิดขึ้นภายใต้สถานการณ์หนึ่ง ๆ ดังนั้นการรับรู้ข้อมูลเพิ่มเติมหรือการปรับตัวของสถานการณ์อาจจะทำให้ทัศนคติเปลี่ยนไป ซึ่งนำมาเป็นแนวทางในการปรับทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อผลิตภัณฑ์หรือองค์การ เช่น บางคนอาจมีทัศนคติต่อรถยนต์ญี่ปุ่นว่าเป็นรถยนต์ที่มีมาตรฐานด้อยกว่ารถยนต์ยุโรป จึงนิยมใช้รถยนต์ยุโรป ต่อมาเมื่อมีการรับรู้ข้อมูลถึงการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ รวมถึงราคา การบริการ และค่าใช้จ่ายประกอบอื่น ๆ จึงเปลี่ยนทัศนคติและยอมรับที่จะใช้รถยนต์ญี่ปุ่น เป็นต้น

ทัศนคติต่อวัตถุประสงค์เป้าหมายต่าง ๆ สามารถสร้างได้ ไม่ว่าจะบุคคล สิ่งของ สถานที่ หรือสถานการณ์ เมื่อทัศนคติถูกสร้างขึ้นแล้วมีแนวโน้มที่จะมั่นคงหรือจะเปลี่ยนแปลงขึ้นอยู่กับปัจจัยที่มีอิทธิพล

การเกิดทัศนคติส่วนหนึ่งมาจากสภาพแวดล้อมที่หล่อหลอมบุคคลให้นึกคิด และรู้สึกไปตามสภาพแวดล้อมดังกล่าว ดังจะสังเกตได้ว่าบุคคลที่มาจากพื้นเพเดียวกัน มักจะมีทัศนคติที่ใกล้เคียงกันแต่ก็ไม่ได้เป็นการยืนยันได้เสมอไปว่า การได้รับข้อมูลรูปแบบเดียวกันจะก่อให้เกิดบุคคลที่มีทัศนคติที่เหมือนกันทั้งหมดซึ่งปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดทัศนคติของบุคคลสามารถแบ่งออกเป็น 6 ประการ ดังนี้ (ฉัตยาพร เสมอใจ, 2550, หน้า 108-109)

1. ปัจจัยด้านบุคลิกภาพ เป็นลักษณะเฉพาะบุคคล มีทัศนคติพื้นฐานที่ทำให้เป็นคนเข้าใจง่าย มีทัศนคติที่ดี จะทำให้ยอมรับได้ง่าย ในทางตรงกันข้ามหากมีพื้นฐานที่ต่อต้าน มีทัศนคติในทางลบ ก็จะไม่ยอมรับได้ยาก

2. ประสบการณ์ในอดีต เป็นการให้ข้อมูลและทดลองใช้เพื่อให้เกิดประสบการณ์โดยตรงเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ ต้องทำการกระตุ้นต่อหลังจากที่เกิดทัศนคติให้ตัดสินใจซื้อ ทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ใด ๆ อาจเกิดจากประสบการณ์ตรงจากการเคยใช้หรือทดลองใช้ผลิตภัณฑ์ ประสบการณ์ของผู้บริโภคแต่ละรายที่มีต่อสินค้าหรือบริการ

3. อิทธิพลจากครอบครัวและเพื่อน ค่านิยมพื้นฐานของทัศนคติมักจะได้รับอิทธิพลจากบุคคลใกล้ชิด เช่น ครอบครัว เพื่อน หรือผู้ที่มีอิทธิพลต่อความคิด โดยบุคคลต่าง ๆ ดังกล่าวจะให้ข้อมูลข่าวสารแก่ผู้บริโภค ทำให้สามารถสร้างทัศนคติได้ ใช้เป็นแหล่งอ้างอิงในการสร้างทัศนคติได้

4. เครื่องมือทางการตลาด ไม่ว่าจะเป็นเป็นการตลาดทางตรง การใช้จดหมายตรง โทรศัพท์ หรืออินเทอร์เน็ตในการให้ข้อมูลเพื่อสร้างภาพลักษณ์ของผลิตภัณฑ์หรือองค์การ เพื่อเข้าถึงและจูงใจผู้บริโภคเฉพาะกลุ่มจนก่อให้เกิดทัศนคติได้ จากพื้นฐานทางความคิดและค่านิยมที่แตกต่างกัน เครื่องมือและรูปแบบในการสร้างทัศนคติสำหรับกลุ่มผู้บริโภคที่แตกต่างกันจึงต้องเลือกให้เหมาะสม

5. การเปิดรับข่าวสารผ่านสื่อต่าง ๆ สื่อมีความหลากหลายและเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายมากขึ้น การเลือกใช้สื่อที่เข้าถึงได้มีประสิทธิภาพและน่าเชื่อถือจะสร้างทัศนคติที่มั่นคงได้ ความน่าเชื่อถือของแหล่งข้อมูล รวมถึงขนาดของข้อมูลที่มากเพียงพอในการตัดสินใจจะส่งผลต่อการเปิดรับของผู้บริโภค ตลอดจนการประมวลผลและสร้างเป็นทัศนคติขึ้นมาได้

6. อิทธิพลทางสังคม กระแสสังคมส่งผลถึงความรู้สึกนึกคิดในการเกิด ความชอบหรือไม่ชอบใด ๆ ได้ หากบุคคลถูกปลูกฝังจากวัฒนธรรมเดียวกันและอยู่ใน

สังคมเดียวกันมักจะมีทัศนคติที่คล้ายคลึงกันแต่ถ้าหากบุคคลใดมีทัศนคติที่ต่อต้านกระแสสังคมก็จะเป็นทัศนคติที่เข้มแข็งและยากต่อการเปลี่ยนแปลงไปเลยซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะบุคคลดังกล่าวข้างต้น

ซึ่งในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดทัศนคติ ของ ฉัตรยาพร เสมอใจ (2550, หน้า 108-109) มาประยุกต์เพื่อกำหนดเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัย ประกอบด้วย 1) ปัจจัยด้านบุคลิกภาพ 2) ประสบการณ์ในอดีต 3) อิทธิพลจากครอบครัวและเพื่อน 4) เครื่องมือทางการตลาด 5) การเปิดรับข่าวสารผ่านสื่อต่าง ๆ และ 6) อิทธิพลทางสังคม

บริบทการจัดการศึกษาของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ระบบการศึกษา หมายถึง โครงสร้างของการศึกษาที่มีองค์ประกอบ เช่น ระดับชั้น และขั้นตอนการศึกษา กระบวนการเรียนการสอน และประเภทของการศึกษา การศึกษาเป็นใจกลางการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศซึ่งถือว่าเป็นปมปัจจัยแก่พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมประเทศ โดยเฉพาะในนำประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวให้พ้นความด้อยพัฒนาในปี ค.ศ. 2020 (พ.ศ. 2563)

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (Lao People's Democratic Republic) เป็นประเทศที่อยู่ในวงล้อมของ 5 ประเทศ คือ เวียดนาม กัมพูชา ไทย พม่า และจีน เป็นประเทศที่ไม่มีทางออกทะเล พื้นที่ประเทศทั้งหมด 236,800 ตารางกิโลเมตร ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเขาและที่ราบสูง ใช้ภาษาลาวเป็นภาษาราชการ เมืองหลวงชื่อเวียงจันทน์ (Vientiane)

การจัดการศึกษาของลาวเริ่มด้วยการศึกษาในระดับอนุบาลและก่อนวัยเรียน โรงเรียนอนุบาลในประเทศลาวจะมีทั้งโรงเรียนที่เป็นของรัฐบาลและเอกชน เปิดรับนักเรียนตั้งแต่อายุ 3-6 ปี ใช้เวลาเรียน 3 ปี แบ่งเป็นชั้นอนุบาล 1-3 เมื่อจบชั้นอนุบาลแล้วจะเข้าเรียนในระดับประถมศึกษาต่อไป การจัดระบบการศึกษาของ สปป.ลาว สามารถแบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่หนึ่งคือช่วงหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง และ ระยะที่สองคือหลังการปฏิรูปการศึกษา หรือเรียกว่า กรอบการพัฒนาแผนการศึกษา 2009-2015 (พ.ศ. 2552-2558)

นับตั้งแต่ลาวได้เปลี่ยนการปกครองเมื่อปี ค.ศ.1975 (พ.ศ. 2528) เป็นต้นมา ลาวได้ใช้ระบบการศึกษาเป็นแบบ 11 ปี คือระบบ 5-3-3 ดังนี้

1. ประถมศึกษา ใช้เวลาในการศึกษา 5 ปี เด็กจะเริ่มเข้าเรียนเมื่ออายุ 6 ปี การศึกษาในระดับนี้ คือ เป็นการศึกษาภาคบังคับเด็กทุกคนต้องจบการศึกษา

2. มัธยมศึกษาตอนต้น ใช้เวลาในการศึกษา 3 ปี

3. มัธยมศึกษาตอนปลาย ใช้เวลาในการศึกษา 3 ปี

การศึกษาขั้นพื้นฐานในระบบ 5 -3 -3 นี้ อยู่ในความดูแลและรับผิดชอบของกรมสามัญศึกษากระทรวงศึกษาธิการ

4. อุดมศึกษาหรือการศึกษาขั้นสูง

รวมถึงการศึกษาด้านเทคนิค สถาบันการศึกษาขั้นสูงหรือมหาวิทยาลัย ซึ่งอยู่ในความดูแลและรับผิดชอบของกรมอาชีวศึกษาและมหาวิทยาลัย กระทรวงศึกษาธิการ ยกเว้นการศึกษาเฉพาะทางซึ่งอยู่ในความดูแลของกระทรวงอื่น โดยเมื่อเด็กจบการศึกษาในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาแล้วจะมีการคัดเลือกนักเรียนเพื่อเสนอกระทรวงศึกษาธิการให้เด็กได้เข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

5. สายอาชีพ

ใช้เวลาศึกษา 3 ปี ในวิทยาลัยเทคนิคต่าง ๆ เช่น ทางด้านไฟฟ้า ก่อสร้าง บัญชี ป่าไม้ เป็นต้น

ตั้งแต่ปีการศึกษา 2009-2010 (พ.ศ. 2552-2553) เป็นต้นมา ลาวได้ใช้ระบบการศึกษาขั้นสามัญศึกษาเป็นแบบ 12 ปี คือ ระบบ 5+4+3

ยุทธศาสตร์การเป็นอุตสาหกรรมและทันสมัยรวมทั้งการเชื่อมโยงกับสากล กองประชุมใหญ่ครั้งที่ IX ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวซึ่งเป็นพรรคบริหารประเทศสูงสุด จึงได้กำหนดเป้าหมายหลักหรือจุดหมายสูงสุดไว้ 4 อย่าง หรือที่เรียกกันว่า 4 บุกทะเล คือ (1) บุกทะเลด้านจินตนาการและความคิด (2) บุกทะเลด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (3) บุกทะเลด้านระบบ ระเบียบการบริหาร และ (4) บุกทะเลด้านการแก้ไขความยากจนของประชาชน ซึ่งจาก 4 บุกทะเลดังกล่าวจึงได้กำหนดทิศทางการพัฒนาในแต่ละแขนง การโดยด้านการศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์นั้นได้ถูกจัดให้เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาประเทศโดยกำหนดให้การศึกษามีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ สืบต่อปฏิรูประบบการศึกษาแห่งชาติอย่างจริงจัง ปรับปรุงสถาบันอาชีวศึกษาและสายวิชาชีพให้มีคุณภาพสูงขึ้นเพื่อพัฒนาบุคลากรประเภทต่าง ๆ เช่น กรรมกรวิชาชีพ นายช่าง นักวิชาการ วิศวกร นักบริหาร ผู้ประกอบการ ผู้จัดการ วิชาชีพ ด้านเกษตรและป่าไม้ และด้านอื่น ๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการที่แท้จริงของการพัฒนา

ในแต่ละด้านเฉพาะและให้สามารถประกอบอาชีพได้อย่างมั่นคงและสร้างรายรับสูงขึ้น (พรรคประชาชนปฏิวัติลาว ค.ศ. 2011)

จากแนวคิดและความสำคัญของการจัดระบบการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดกรอบการพัฒนาแผนการศึกษา 2009–2015 (พ.ศ. 2552–2558) ของ สปป. ลาว รวมทั้งได้มีการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของ พรรค และความต้องการทางด้านแรงงานของสังคมในยุคปัจจุบัน

โดยอิงตามกฎหมายการศึกษาตามแผนการพัฒนาการศึกษา ระบบปีเรียน ในระดับการศึกษาขั้นสามัญศึกษาสำหรับชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และ มัธยมศึกษาตอนปลายได้นำใช้หลักสูตร 5+4+3 ตั้งแต่ปีการศึกษา 2009–2010 (พ.ศ. 2552–2553) ทั้งนี้จะเป็นการเพิ่มความเข้มแข็งและคุณภาพแก่หลักการทั่วไปของการศึกษาเพื่อทุกคนที่มีระบบการเรียนขั้นพื้นฐานตามกฎหมายการศึกษาเดิมคือ 9 ปี โดยการนำเอาโครงการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ที่ได้พัฒนาให้มีระบบอนุบาล บวก 12 ปี (K-12) เป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ และเป็นสิ่งที่ท้าทายในการปฏิบัติหลักสูตรใหม่ของ โรงเรียนที่ส่งเสริมให้นักเรียนสามารถขยายองค์ความรู้และความสามารถของตนด้วยการ นำระบบดังกล่าวมาใช้จะเป็นการรับประกันด้านพันธะหน้าที่ของภาครัฐในการนำ สปป. ลาว ก้าวสู่มาตรฐานสากลทางด้านการศึกษา

กรอบการพัฒนาแผนการศึกษา 2009–2015 (พ.ศ. 2552–2558) ได้ระบุปัญหาที่มีความสำคัญเป็นอันดับต้น ๆ รวมทั้งช่องว่างและข้อจำกัดในกรอบการพัฒนาการศึกษา ของ สปป. ลาว ที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน ประกอบด้วย

1. ปรับปรุงคุณภาพทั่วทั้งระบบการศึกษา รวมทั้งคุณภาพของการบรรจุครู การฝึกอบรมครู การโยกย้ายครูและการรักษาครู

2. สร้างความเข้มแข็งแก่ระบบสร้างครูอย่างจริงจังและเป็นรูปธรรม

3. รับประกันให้ทุกคนเรียนจบชั้นประถมศึกษาทั่วไปในปี 2015

4. ขยายโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่สะกาว

5. สร้างความเข้มแข็งให้แก่คุ้มครองการศึกษารวมทั้งการสร้างขีด

ความสามารถทางการจัดการแบบบูรณาการ และการบริหารจัดการคุ้มครองบุคลากร ด้านการศึกษา

6. ส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมที่สามารถให้ประชาชนกลุ่มด้อยโอกาสได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพ และ

7. ทำให้การศึกษา และการหางานทำมีความสอดคล้องกัน รวมทั้ง การพัฒนาวิชาชีพเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน และการสร้างงาน ในทั่วประเทศ

กรอบการพัฒนาแผนการศึกษา 2009–2015 (พ.ศ. 2552–2558) ได้กำหนด เป้าหมายการศึกษาเด็กก่อนวัยเรียน การศึกษาระดับประถม และการศึกษาระดับมัธยม ตอนต้น คือ ขยายการศึกษาเด็กก่อนวัยเรียนสำหรับเด็กอายุ 5 ปี ด้วยรูปแบบการเรียนใน โรงเรียนอนุบาล โรงเรียนเตรียมประถม และการจัดกลุ่มกิจกรรมวันทนาการเพื่อการเรียน ของชุมชน เพิ่มอัตราการเข้าเรียน ป. 1 ของเด็กอายุ 6 ปี พร้อมจัดให้มีหลักสูตรการเตรียม เด็กเข้าเรียนระยะสั้นรวมทั้งเพิ่มอัตราการเข้าเรียนของเด็ก ป. 1–ป. 5 และ ม. 1–ม. 4

หลักสูตรวิชาเฉพาะของแผนการศึกษา ต้องผ่านการค้นคว้าศึกษาจากแผนการ นั้น ๆ ก่อนนำเสนอกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้อนุมัติ

รัฐบาลแห่ง สปป. ลาว ได้ให้ความสำคัญในการรับประกันการศึกษาสามัญ ที่จะต้องสนองให้กับตลาดแรงงานรวมทั้งแขนงเศรษฐกิจใหม่ที่กำลังขยายตัวซึ่งเรียกร้องให้ มีวิชาชีพใหม่ ๆ แต่ในความเป็นจริงแล้วการเข้าเรียนในระบบการศึกษาวิชาชีพยังต่ำมาก เมื่อเปรียบเทียบกับ การเข้าเรียนในระบบสามัญศึกษาซึ่งในปี 2008 (พ.ศ. 2551) อัตราการ เข้าเรียนมีเพียงร้อยละ 0.42 ในหลักสูตรวิชาชีพ และร้อยละ 0.50 ในหลักสูตรเทคนิค และ ในปีการศึกษา 2005–2006 (พ.ศ. 2548–2549) ทั่วประเทศมีโรงเรียนวิชาชีพทั้งหมดเพียง 12 แห่ง และแผนแม่บทของอาชีวศึกษา 2008–2020 (พ.ศ. 2551–2563) แต่ละแห่ง สามารถรับนักเรียนได้ 500 คน ในปี 2015 (พ.ศ. 2558) ได้วางแผนไว้ว่าจะสร้างสร้าง โรงเรียนฝึกอบรมวิชาชีพผสมให้ได้ 22 แห่ง

ซึ่งจากข้อมูลดังกล่าว บันทึนโยบายหลักของรัฐบาลในการสนับสนุน การศึกษาเทคนิค-วิชาชีพหลังการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ระบุไว้ในกรอบการพัฒนาแผน การศึกษา 2009–2015 ประกอบด้วย

1. ขยายบทบาทของสภาที่ปรึกษาวิชาชีพแห่งชาติ
2. วางมาตรฐานใหม่สำหรับหลักสูตรอาชีวศึกษา และการฝึกอบรม วิชาชีพ ที่รวมทั้งหลักสูตรใหม่ที่ตอบสนองกับความต้องการของสังคม
3. พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมปริญญาสำหรับครูอาชีวศึกษา
4. สร้างการร่วมมือที่เข้มแข็งระหว่างวิทยาลัยวิชาชีพและภาคธุรกิจรัฐ และเอกชน

5. สนองการฝึกอบรมวิชาชีพ
6. ขยายโอกาสโดยรวมให้นักเรียนได้เข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวิชาชีพ วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย
7. ขยายวิทยาลัยอาชีพ และโอกาสสำหรับนักเรียนที่จบมัธยมศึกษาตอนปลายให้เรียนต่อวิชาชีพ และ
8. สร้างวิทยาลัยอาชีวศึกษาอย่างน้อยหนึ่งแห่งในแต่ละแขวง

บริบทสถาบันยุติธรรมภาคกลาง แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว

ประวัติความเป็นมาของสถาบันยุติธรรมภาคกลาง แขวง สะหวันนะเขต

สถาบันยุติธรรมภาคกลางที่แขวงสะหวันนะเขต ในตอนแรกเรียกว่าโรงเรียนกฎหมายชั้นกลางแขวงสะหวันนะเขต โดยได้รับการสร้างตั้งขึ้นตามมติที่เลขที่ 296/กย. ลงวันที่ 20 ธันวาคม 2002 (พ.ศ. 2545) เกี่ยวกับการจัดตั้ง และเคลื่อนไหวของโรงเรียนกฎหมายชั้นกลางอยู่แขวงสะหวันนะเขตตามที่หนังสือที่ได้รับอนุมัติเปิดการเรียน- การสอนหลักสูตรกฎหมายชั้นกลาง ฉบับเลขที่ 1670/สส.อส.2002 ลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2002 (พ.ศ. 2545) ของกระทรวงศึกษาธิการ และได้เปิดการเรียน- การสอนอย่างเป็นทางการ เมื่อวันที่ 15 มกราคม 2003 (พ.ศ. 2546) ตามข้อตกลงของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเลขที่ 2/กย. ลงวันที่ 9 มกราคม 2003 (พ.ศ. 2546) ระบุการอนุมัติเพื่อเปิดโรงเรียนกฎหมายชั้นกลางในปีการศึกษา 2002-2003 โดยจำนวนนักศึกษาสมัครเข้าเรียนรุ่นแรก จำนวน 132 คน รวมทั้งนักศึกษาเรียนในแผน 77 คน ถึง 17 คน ระบบการโครงสร้างการจัดตั้งองค์กรในขั้นต้นประกอบด้วยพนักงานจำนวน 3 คน ซึ่งมีหัวหน้าโรงเรียนหนึ่งคน รองหัวหน้าหนึ่งคน และหัวหน้าหน่วยงานวางแผนทางการเงิน 1 คน โดยได้มีการเช่าอาคารของโรงเรียนกินนอนชนเผ่าแขวงสะหวันนะเขต จำนวน 4 หลัง ใช้เป็นห้องการ ห้องเรียน และ หอพักนักศึกษา มีบทบาทในการสร้างตั้ง ยกกระดับความรู้ทางด้านวิชาการทางด้านกฎหมายให้แก่พนักงานราชการ ทหาร ตำรวจ และนักเรียนที่เรียนจบมัธยมตอนปลาย หรือเทียบเท่า เพื่อสนองให้แก่แผนยุติธรรม ศาลประชาชน อัยการประชาชน และแผนงานที่เกี่ยวข้องซึ่งขึ้นท้องถิ่นที่ 7 แขวงภาคกลาง และภาคใต้ คือ แขวงบอลิคำไซ คำม่วน สะหวันนะเขต สาละวัน จำปาสัก เซกอง และแขวงอัตตะปือ.

มาถึงปี 2005-2006 (พ.ศ. 2548-2549) กระทรวงยุติธรรมได้มีแผนการยกระดับการเรียน-การสอนชั้นกลางจากหลักสูตร 3 ปี ขึ้นเป็นการเรียน-การสอนในระดับปริญญาตรี หลักสูตร หลักสูตร 5 ปี ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมได้ออกหนังสือฉบับเลขที่ 185/กย, ลงวันที่ 4 ตุลาคม 2005 (พ.ศ. 2548) ว่าด้วยการยกระดับโรงเรียนกฎหมายชั้นกลาง จากหลักสูตร 3 ปี และได้เปลี่ยนชื่อโรงเรียนกฎหมายชั้นกลาง แขวง สหวันนะเขต และหลวงพระบาง เป็นโรงเรียนกฎหมาย สหวันนะเขต และโรงเรียนกฎหมายหลวงพระบาง ซึ่งมีหลักสูตร 5 ปี ในระดับชั้นปริญญาตรีเทียบเท่ามาตรฐานสากล โดยแบ่ง 3 ปีศึกษาทฤษฎีพื้นฐานวิชากฎหมายทั่วไป ส่วน 2 ปีสุดท้ายลงเลขแขนง แบ่งเป็น 5 แขนงวิชากฎหมายเฉพาะด้าน แพ่ง อาญา เศรษฐกิจ-การค้า ปกครอง และกฎหมายระหว่างชาติ หลังจากนั้นก็ได้ดำเนินการเรียน-การสอน ตามหลักสูตรการเรียนการสอนหลักสูตรระดับปริญญาตรี 5 ปี, มาถึงปี 2006-2007 (พ.ศ. 2549-2550) กระทรวงศึกษาธิการได้ออกข้อบังคับเลขที่ 2656/สส.อส 2007 ลงวันที่ 23 พฤศจิกายน 2007 (พ.ศ. 2550) ว่าด้วยการสร้างตั้งวิทยาลัยกฎหมายภาคใต้ และได้รับการอนุมัตินำใช้หลักสูตรการเรียน-การสอน 3 ระบบคือ ระบบชั้นกลางหลักสูตร 2 ปี, ระบบชั้นสูง หลักสูตร 3 ปี และระบบปริญญาตรี หลักสูตร 5 ปี และข้อตกลงของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ฉบับเลขที่ 210/กย, ลงวันที่ 7 สิงหาคม 2008 (พ.ศ. 2551) ว่าด้วยการจัดตั้ง และเคลื่อนไหวของวิทยาลัยกฎหมายภาคใต้. ต่อมาปี 2013 (พ.ศ. 2556) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมได้ออกข้อตกลงฉบับเลขที่ 469/กย, ลงวันที่ 22 พฤษภาคม 2013 (พ.ศ. 2556) ว่าด้วยการอนุมัติ รวมวิทยาลัยหลักสูตรกฎหมาย 3 ภาคเข้ากัน และเขาเรียกชื่อว่าวิทยาลัยกฎหมายแห่ง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งมีสาขาภาคเหนือตั้งอยู่แขวงหลวงพระบาง และภาคใต้ตั้งอยู่แขวงสหวันนะเขต. ต่อมาในปี 2015 (พ.ศ. 2558) นายกรัฐมนตรีออกพระราชกฤษฎีกาฉบับที่ 101/นย, ลงวันที่ 21 เมษายน 2015 (พ.ศ. 2558) เกี่ยวกับการสร้างตั้ง และการปรับปรุงโครงสร้างของกระทรวงยุติธรรม ในมาตรา 2 ของคำรัฐที่พระราชกฤษฎีกา เห็นด้วยรวมสถาบันฝึกอบรมกฎหมาย และวิทยาลัยกฎหมายเข้ากัน เพื่อสร้างตั้งสถาบันยุติธรรมแห่งชาติ ขึ้นกับกระทรวงยุติธรรม ได้ออกข้อตกลงฉบับเลขที่ 392/กย, วันลง 28 เมษายน 2015 (พ.ศ. 2558) ว่าด้วยการสร้างตั้งสถาบันยุติธรรมภาคกลาง. มาถึงปัจจุบัน (ปีการศึกษา 2016-2017) (พ.ศ. 2559-2560) นี้สถาบันยุติธรรมภาคกลางได้สร้างนักศึกษากฎหมายออกรับใช้สังคม แล้วทั้งหมด 4,928 คน หญิง 1,261 คนในนั้นมีนักศึกษาเรียนจบปริญญาตรี 3,258 คน

หญิง 815 จบระดับสูง จำนวน 1,000 หญิง 277 คน และจบระดับชั้นกลางจำนวน 670 คน หญิง 169 คน

โครงสร้างองค์กรของสถาบันยุติธรรมภาคกลาง

ตามข้อตกลงของทำเนียบรัฐมนตรีของกระทรวงยุติธรรมฉบับเลขที่ 835/กย, ลงวันที่ 4 สิงหาคม 2017 (พ.ศ. 2560) เกี่ยวกับการจัดตั้ง และการเคลื่อนไหวของสถาบัน ความยุติธรรมภาคกลาง ซึ่งถูกกำหนดไว้ในหมวดที่ 3 มาตรา 5 และมาตรา 6 เกี่ยวกับ โครงสร้างการจัดตั้ง และบุคลากรสถาบันยุติธรรมภาคกลางรวมถึงหัวหน้าสถาบัน 1 ท่าน และรองหัวหน้าสถาบัน 4 ท่าน และมี 10 แผนกการคือ

1. แผนกการสังรวม-บริหาร แผนกการ-การเงิน และร่วมมือสากล
2. แผนกการจัดตั้ง-พนักงาน และตรวจสอบ
3. แผนกคุ้มครองวิชาการ
4. แผนกกิจกรรม และนอกหลักสูตร
5. แผนกค้นคว้ากฎหมาย และเวียกงานยุติธรรม
6. แผนกบำรุงพนักงาน
7. แผนกกฎหมายแพ่ง
8. แผนกกฎหมายอาญา
9. แผนกกฎหมายธุรกิจ
10. แผนกกฎหมายปกครอง และพั้วพันสากล

ซึ่งแต่ละแผนกมีหัวหน้า, รองหัวหน้า และพนักงานวิชาการจำนวนหนึ่ง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

วัลย์ วัฒนศิริ (2553, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา พฤติกรรมการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อที่ประเทศไทยในระดับอุดมศึกษานานาชาติของนักศึกษาประเทศอนุภูมิภาค ลุ่มน้ำโขง

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ การแสวงหาข้อมูล และ พฤติกรรมการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อระดับอุดมศึกษานานาชาติในประเทศไทยของ นักเรียนนักศึกษาในประเทศอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง (GMS) ได้แก่ จีน เวียดนาม พม่า ลาว

และกัมพูชา โดยเลือกศึกษาจากนักศึกษาที่ตัดสินใจมาศึกษาต่อที่ประเทศไทยเรียบร้อยแล้ว ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพพร้อมกับเชิงปริมาณ ได้แก่ การสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเหตุผล แรงจูงใจ การแสวงหาข้อมูลข่าวสาร เป้าหมายและผู้มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อต่างประเทศ หลักจากนั้นใช้วิธีการสำรวจด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ การแสวงหาข่าวสาร พฤติกรรมการตัดสินใจของนักศึกษาตามที่ได้มาจากการสัมภาษณ์เพื่อยืนยันข้อมูลและสรุปผลการวิจัยจากการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสำรวจ นักศึกษาในประเทศกลุ่ม GMS ที่มาศึกษาในประเทศไทย พบว่า ผลการวิจัยมีความสอดคล้องกัน สรุปได้ว่ากลุ่มเป้าหมายหลักทางการตลาดอุดมศึกษานานาชาติของไทยเป็นนักเรียนที่ต้องการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีมากกว่าปริญญาโทและเอก มีศักยภาพในด้านทุนการศึกษาผู้ประกอบการมีธุรกิจส่วนตัวและทำงานในองค์การระหว่างประเทศ ผู้ปกครองส่วนใหญ่เคยมีประสบการณ์มาประเทศไทย และนักเรียนส่วนใหญ่มีผลการเรียนระดับปานกลางถึงดี มีพฤติกรรมชอบใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุด ชอบคุยกับเพื่อน เชื้อพังพ่อแม่ อ่านหนังสือพิมพ์และนิตยสารเป็นบางครั้ง รักอิสระ เป็นคนจริงจังอยากประสบความสำเร็จในอาชีพและต้องการมีความรู้ทักษะด้านภาษาเพื่อที่จะพัฒนาตนเองและประเทศของตน การตัดสินใจมาศึกษาที่ประเทศไทย ส่วนใหญ่ตัดสินใจด้วยตนเอง และได้รับการเห็นชอบจากผู้ปกครอง เลือกประเทศไทยเพราะชอบสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ ในสถาบันที่มีอาจารย์สอนดี อุปกรณ์การเรียนการสอน เทคโนโลยี แหล่งค้นคว้าทันสมัย หลักสูตรได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับระดับนานาชาติและค่าใช้จ่ายไม่แพงมาก ใกล้เคียงสะดวกสบาย ข้อเสียคือเป็นประเทศที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ การเมืองไม่มั่นคงเกิดความขัดแย้งในประเทศบ่อยทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัย สำหรับการศึกษานในอนาคตอยากศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไปในประเทศไทย สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ออสเตรเลีย และญี่ปุ่น โดยขอให้ไทยสนับสนุนทุนการศึกษาหรือมอบสิทธิพิเศษให้ความช่วยเหลือบ้างในการศึกษาต่อ ยกเว้นนักศึกษาลาวที่ไม่เลือกประเทศไทย

จิตติมา พัดโบก (2553, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยนเรศวร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตจังหวัดพิษณุโลก

จุดมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยนเรศวร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตจังหวัดพิษณุโลก จากการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่

เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 17-18 ปีมีเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01-3.50 และกำลังศึกษาในโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่ เช่น โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม โรงเรียนพุทธชินราช และโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาภาคเหนือ เป็นต้น และอยู่ในความดูแลและอุปการะของบิดามารดา โดยที่บิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา ประกอบอาชีพเกษตรกร และมารดามีการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา ประกอบอาชีพเกษตรกรเช่นกัน ส่วนผู้ปกครอง (กรณีมีผู้ให้การสนับสนุนการศึกษานอกเหนือจากบิดามารดา) มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพรับราชการ บิดาและมารดาหรือผู้ปกครองมีรายได้รวมกันต่อเดือนประมาณ 10,000-15,000 บาท และบิดามารดา มีสถานภาพสมรส มีจำนวนพี่น้องในครอบครัวจำนวน 2 คน และส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดพิษณุโลก ซึ่งให้ความสนใจเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยนเรศวรในระดับมากที่สุดถึงร้อยละ 98.4 การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อ ระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยนเรศวร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตจังหวัดพิษณุโลก โดยรวมพบว่าผลการประเมินปัจจัยทั้ง 6 ด้าน มีความสำคัญอยู่ในระดับสำคัญมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยนเรศวร มากที่สุดคือ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย ลำดับถัดมาคือปัจจัยด้านสภาพสังคม ปัจจัยด้านหลักสูตรและระบบการศึกษา ปัจจัยด้านคุณภาพและชื่อเสียงของมหาวิทยาลัย ปัจจัยด้านครอบครัว และด้านการประชาสัมพันธ์ตามลำดับจากมากไปน้อย สาขาวิชาที่มีความสนใจและตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตัดสินใจเลือกเข้าศึกษา สาขาวิชาในกลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมากที่สุดเป็นอันดับที่ 1 ได้แก่ สาขาวิชาคณิตศาสตร์ และสาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล สาขาวิชาที่นิยมเข้าศึกษาอันดับที่ 2 ได้แก่ สาขาวิชาอุตสาหกรรมเกษตร ส่วนกลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ สาขาวิชาที่มีกลุ่มตัวอย่างตัดสินใจเลือกมากที่สุดเป็นอันดับที่ 1 ได้แก่ หลักสูตรทันตแพทยศาสตรบัณฑิต อันดับที่ 2 ได้แก่ สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์ และกลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาวิชาที่กลุ่มตัวอย่างตัดสินใจเลือกมากที่สุดเป็นอันดับที่ 1 ได้แก่ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ อันดับที่ 2 ได้แก่ หลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิต

เอนก ณะชัยวงศ์ (2553, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ความคิดเห็นต่อการตัดสินใจศึกษาต่อของนักศึกษาภาคปกติ ในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

การวิจัยเรื่อง การศึกษาความคิดเห็นต่อการตัดสินใจศึกษาต่อของนักศึกษาภาคปกติ ในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วยนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ที่ศึกษาในระดับปริญญาตรี ภาคปกติที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 5,105 คนและมีการกำหนดกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ภาคปกติ เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2552 ภาคปกติ การสุ่มตัวอย่างแบบอาศัยความน่าจะเป็น (Probability sampling) โดยการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างมา 1,011 คน มาศึกษา จำนวนร้อยละ 20 ของประชากรโดยได้จำแนกตามปริญญาที่ได้รับ โดยทำการรวบรวมจากแบบสอบถามซึ่งสอบถามความคิดเห็นนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ส่วนแบบสอบถามใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยมีเกณฑ์ 5 ระดับของลิเคอร์ท (Likert Scale) ได้นำมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติด้วยสถิติเชิงพรรณนา ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

จากการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุอยู่ระหว่าง 18-20 ปี ระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี 4 ปี ส่วนใหญ่สังกัดคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาสิ่งแวดล้อม เรียนหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มีวุฒิการศึกษาสูงสุดก่อนเข้าศึกษา คือ มัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเข้าศึกษาสูงสุดคือ 2.51-2.99 เข้าศึกษาโดยการสอบคัดเลือกทั่วไป ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในอำเภอเมืองเชียงใหม่และอาศัยอยู่ในเขตเทศบาล ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,001-10,000 และทราบข่าวการรับสมัครจากการแนะนำของโรงเรียน ปัจจัยภายในด้านส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ผู้ตอบแบบสอบถามให้เป็นอันดับแรก คือ การตัดสินใจศึกษาต่อด้วยตนเอง ซึ่งมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.15) รองลงมาการตัดสินใจศึกษาต่อโดยบิดามารดาแนะนำ (ค่าเฉลี่ย 3.93) ปัจจัยภายในมหาวิทยาลัยที่ส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ผู้ตอบแบบสอบถามให้เป็นอันดับแรก คือ เปิดหลักสูตรการสอนระดับปริญญาตรีหลากหลายสาขาวิชาให้เลือก ซึ่งมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.85) รองลงมาอาจารย์

ที่สอนในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่มีความรู้ความสามารถในถ่ายทอดความรู้ (ค่าเฉลี่ย 3.73) ปัจจัยด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมืองและการแข่งขันที่ส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่มีหลักสูตรที่เป็นวิชาชีพ ถ้าเรียนจบสามารถรับราชการได้ เช่น หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต ซึ่งมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.86) รองลงมาเนื่องจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่เป็นมหาวิทยาลัยของรัฐจึงมีค่าธรรมเนียมที่ถูกกว่ามหาวิทยาลัยอื่น ๆ สำหรับปัญหาเกี่ยวกับการเลือกสถานที่เรียนประกอบด้วย ปัญหาส่วนบุคคล การไม่ได้ศึกษาข้อมูลเพื่อใช้ในการตัดสินใจเลือกสถานที่เรียน ปัญหาในเรื่องความกังวลเรื่องการเรียน ค่าใช้จ่ายในการศึกษาการมีงานทำในอนาคต ปัญหาภายในมหาวิทยาลัย ภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัยเป็นที่ยอมรับในด้านการเรียนการสอนบางสาขาวิชา ไม่ใช่ทั้งหมด การประชาสัมพันธ์และการแนะนำวงกลมเป้าหมายให้ทั่วถึง ปัญหาด้านสังคมเศรษฐกิจ การเมืองและการแข่งขัน เรื่องของเศรษฐกิจตกต่ำทำให้รายได้ของประชาชนลดลงส่งผลกระทบต่อทำให้ผู้ที่เข้าศึกษาต้องคำนึงถึงค่าใช้จ่าย รวมถึงสามารถกู้ยืมเงินในการศึกษาได้ ซึ่งปัญหานี้มาจากแนวนโยบายของรัฐบาล เช่น นโยบายเรียนฟรีถึงระดับอุดมศึกษา นโยบายเรื่องของเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ซึ่งเป็นนโยบายที่สำคัญและส่งผลกระทบต่อตัดสินใจเข้าศึกษาต่อ เพราะถ้ารัฐบาลไม่มีเสถียรภาพเปลี่ยนแปลงบ่อยครั้งจะมีผลกระทบต่อนโยบายต่าง ๆ และกระทบถึงผู้เรียนโดยตรง

ปวิณ พงษ์ไธมาส (2554, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อและเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกศึกษาต่อ โดยจำแนกตามเพศ ผลการเรียน รายได้ครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน หลักสูตรการศึกษาลักษณะครอบครัวและสถานที่พักอาศัย กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี จำนวน 375 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิโดยไม่ใช้สัดส่วนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของฟิชเชอร์

ผลการวิจัย พบว่า ระดับความคิดเห็นของปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในภาพรวมอยู่ในระดับมากโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านราคา

ช่องทางการจัดจำหน่าย การส่งเสริมการตลาด ผลิตภัณฑ์ ด้านเศรษฐกิจวัฒนธรรม สังคม และครอบครัว ตามลำดับการเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อ เมื่อจำแนกตามหลักสูตรการศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อจำแนกตามสถานที่พักอาศัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อจำแนกตามเพศ ผลการเรียนรู้ รายได้ครอบครัวเฉลี่ยต่อเดือน และลักษณะครอบครัว ไม่แตกต่างกัน

เสาวลักษณ์ ปัญญาภาส (2555, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยในการตัดสินใจเลือกเรียนและความพึงพอใจของนักศึกษาหลักสูตรปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ งานวิจัยนี้มุ่งการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจเลือกเรียนและความพึงพอใจของนักศึกษาหลักสูตรปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์” มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาดังนี้ 1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกเรียนหลักสูตรปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาปริญญาโทที่กำลังศึกษาในคณะบริหารธุรกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 3. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของนักศึกษาปริญญาโทในการศึกษาที่คณะบริหารธุรกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยผู้ศึกษาได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาที่ศึกษาอยู่หลักสูตรปริญญาโท ชั้นปีที่ 1-2 คณะบริหารธุรกิจภาคปกติและภาคพิเศษ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จำนวน 200 คน และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ปัญหาและอุปสรรคของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างมีระดับปัญหาและอุปสรรคที่มีต่อหลักสูตรปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.32$) ประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างมีระดับปัญหาและอุปสรรคมากที่สุด คือ เรื่องช่องทางในการติดต่อสื่อสาร และการหาข้อมูลในด้านต่าง ๆ ให้กับนักศึกษารองลงมาคือ เรื่องการพัฒนาปรับปรุงเว็บไซต์ของคณะให้เป็นปัจจุบัน และที่มีปัญหาและอุปสรรคน้อยที่สุดคือเรื่องสถานที่ตั้งของสถาบันอยู่ไกล ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษา พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจด้านสิ่งอำนวยความสะดวกเรื่อง อาหารว่างที่จัดให้น้อยที่สุด ดังนั้นคณะบริหารธุรกิจควรมีการปรับปรุงคุณภาพและรสชาติของอาหารว่างที่จัดให้นักศึกษา โดยเรื่องความสดและสะอาด มีปริมาณที่เหมาะสม และมีรสชาติที่ถูกปากและนักศึกษามีความพึงพอใจในด้านเจ้าหน้าที่

ดูแลหลักสูตรในเรื่องจำนวนเจ้าหน้าที่ในการดูแลตลอดหลักสูตรมีความเหมาะสมน้อยที่สุด ดังนั้นคณะบริหารธุรกิจควรเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่ที่ดูแลหลักสูตรให้มากขึ้น เพื่อที่จะสามารถดูแลนักศึกษาได้อย่างทั่วถึง และนักศึกษามีความพึงพอใจเรื่องวัสดุและอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ได้รับน้อยที่สุด เช่น เอกสารในการเรียนหนังสือ สื่อในการเรียนการสอน เป็นต้น ดังนั้นคณะบริหารธุรกิจควรปรับปรุงเรื่องการจัดหาและบริการสื่อวัสดุอุปกรณ์ การเรียนการสอนให้เพียงพอต่อนักศึกษา และคณะบริหารธุรกิจควรปรับปรุงช่องทางในการติดต่อสื่อสารระหว่างคณะกับนักศึกษา โดยอาจจะติดต่อกับนักศึกษาผ่านทางโทรศัพท์มือถือ และอินเทอร์เน็ต และควรจัดทำฐานข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

อัศวิน มณีอินทร์ (2555, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการเลือกศึกษาต่อคณะพลศึกษาของนิสิตปริญญาตรี คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รายงานการวิจัย ภาควิชาสหนันทนาการ คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการเลือกศึกษาต่อคณะพลศึกษา ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดกับการเลือกศึกษาต่อคณะพลศึกษา และหาปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดที่ส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อคณะพลศึกษา ของนิสิตปริญญาตรี คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 การศึกษาในระดับปริญญาตรี สาขาวิชา ได้แก่ 4 ปี คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 4 สาขาวิชาพลศึกษา สาขาวิชาสุขศึกษา สาขาวิชานันทนาการ และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา จำนวน 303 คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามตารางของเครจซี่และมอร์แกน และใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความสัมพันธ์ และการวิเคราะห์ถดถอย ผลการวิจัย พบว่า

1. ระดับปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดของนิสิตปริญญาตรีคณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมด้านหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก ด้านค่าใช้จ่ายในการศึกษาอยู่ในระดับมาก ด้านอุปกรณ์และอาคารสถานที่อยู่ในระดับมาก และด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตรอยู่ในระดับมาก
2. ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด ด้านหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ด้านค่าใช้จ่ายในการศึกษา ด้านอุปกรณ์ ด้านอาคารสถานที่และด้านกิจกรรม

เสริมหลักสูตร มีความสัมพันธ์กันในทางบวกกับการเลือกศึกษาต่อคณะพลศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดด้านหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ด้านค่าใช้จ่ายในการศึกษา และด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร มีความสัมพันธ์กับการเลือกศึกษาต่อคณะพลศึกษา สามารถทำนายการเลือกศึกษาต่อคณะพลศึกษา ได้ร้อยละ 51.2 เขียนสมการทำนายได้ คือ $Y = 7.92 + 0.85X_1 + 0.52X_2 + 0.64X_4$

กนกกาญจน์ ศรีสุรินทร์ (2556, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนสาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชธานี

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยและลำดับความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกเรียนสาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรมของนักศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชธานี (1) ด้านส่วนตัว (2) ด้านที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ (3) ด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม และ (4) ด้านหลักสูตรและสถาบันการศึกษา และเพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการเลือกเรียนสาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ นักศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรมในมหาวิทยาลัยราชธานี ประจำปีการศึกษา 2556 จำนวน 35 คน การวิจัยครั้งนี้ได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อคำนวณหาค่าสถิติ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าเฉลี่ย ประชากรแบบข้างเดียว การทดสอบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มประชากรสองกลุ่ม และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว

จากการวิจัย พบว่า ปัจจัยและลำดับความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนสาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ ปัจจัยด้านหลักสูตรและสถาบันการศึกษา และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม โดยในภาพรวมปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกสาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรมในระดับมาก ได้แก่ ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ และด้านหลักสูตรและสถาบันการศึกษา ส่วนปัจจัยด้านเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลาง และผลการเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนสาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชธานี ในแต่ละด้าน จำแนกตามอายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปริญญาตรี และรายได้ต่อเดือนของผู้ปกครองที่แตกต่างกัน

ให้ความสำคัญต่อบัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนสาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกจากนี้ยังพบปัญหาและอุปสรรคในการเรียนสาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม ของนักศึกษาเมื่อเข้ามาศึกษาแล้ว พบว่า นักศึกษายังมีปัญหาในด้านเนื้อหาของหลักสูตร ด้านสื่อการสอน และด้านเศรษฐกิจ

วิมลฉัตร ยิ้มแย้ม (2556, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา การตัดสินใจเรียน คณะบริหารธุรกิจภาควิชาภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

การศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การตัดสินใจเรียน คณะบริหารธุรกิจ ภาควิชาภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความแตกต่างกันของปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยทางด้านทัศนคติ และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนประสมการตลาด ที่ส่งผลกระทบต่อตัดสินใจเรียน คณะบริหารธุรกิจ ภาควิชาภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เพื่อนำผลการศึกษามาใช้ในการปรับปรุงหลักสูตร บริหารธุรกิจ ภาควิชาภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัย ที่สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียน การสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าอิสระ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นประชากรศาสตร์ที่เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ ภาควิชาภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 252 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม เป็นการวิเคราะห์ข้อมูล ด้วยวิธีเชิงพรรณนา หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐาน ด้วยค่าสถิติอนุमान

ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 25-30 ปี มีสถานภาพโสด มีรายได้ 20,001-30,000 บาทต่อเดือน และมีอาชีพเป็นพนักงาน บริษัทเอกชน เป็นผู้ตัดสินใจเรียนคณะบริหารธุรกิจ ภาควิชาภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัย รัฐบาลมากที่สุด ทั้งนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างคำนึงถึงปัจจัยทางด้านทัศนคติ ด้านสังคม และปัจจัยทางส่วนประสมทางการตลาด ราคา ผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมการตลาด ก่อนการตัดสินใจเรียนคณะบริหารธุรกิจ ภาควิชาภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยรัฐบาลในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ไชโย จันทรวิน (2557, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อในคณะบริหารศาสตร์ สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยเฉลิมกาญจนาระยอง

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อในคณะบริหารศาสตร์ สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยเฉลิมกาญจนาระยอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อ ในคณะบริหารศาสตร์ สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วยนักศึกษาคณะบริหารศาสตร์ สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 152 คน ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยภายในด้านส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อในวิทยาลัยเฉลิมกาญจนาระยองผู้ตอบ แบบสอบถามให้เป็นอันดับแรกคือ การตัดสินใจศึกษาต่อด้วยตนเองเพราะมีความชอบในการใช้คอมพิวเตอร์และเห็นความสำคัญของการใช้คอมพิวเตอร์ในสำนักงานยุคปัจจุบัน ซึ่งมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.11) ปัจจัยภายในวิทยาลัยที่ส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อในวิทยาลัยเฉลิมกาญจนาระยองผู้ตอบ แบบสอบถามให้เป็นอันดับแรก คือ มีหลักสูตรและรายวิชาที่ตรงกับความต้องการในการเรียนและมีวิชาเลือกให้นักศึกษาเลือกเรียนได้ตรงตามความต้องการ ซึ่งมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.42) ปัจจัยด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมืองและการแข่งขันที่ส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อในคณะบริหารศาสตร์ สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยเฉลิมกาญจนาระยอง ปัจจัยที่ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญมากที่สุดคือ หลักสูตรคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ของวิทยาลัยเฉลิมกาญจนาระยอง เมื่อเรียนจบสามารถหางานทำได้ง่ายและรวดเร็วซึ่งมีความสำคัญอยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.18) ปัจจัยต่อมาเนื่องจากวิทยาลัยเฉลิมกาญจนาระยอง เปิดโอกาสนักศึกษาสามารถผ่อนชำระค่าธรรมเนียมการเรียนได้ตลอดจบ

ธนภพ สอนดี (2557, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าศึกษาในระดับชั้นปริญญาตรีของคณะวิทยาศาสตร์ ศรีราชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ ศรีราชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลปฐมภูมิที่ได้จากการเก็บแบบสอบถามจากกลุ่มประชากรตัวอย่างซึ่ง

ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในอำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำนวน 300 คน และทำการวิเคราะห์ด้วยแบบจำลองโลจิสต์ (Logit Model)

ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์ ศรีราชา ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.10 ได้แก่ เพศ คะแนนเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ประเภทโรงเรียน ระดับความสำเร็จในการเรียน ผู้ที่มีอิทธิพลต่อการเลือกเข้าศึกษา ความคิดเห็นที่มีต่อคณะวิทยาศาสตร์ ศรีราชา ในด้านภาพลักษณ์ ด้านหลักสูตร/จำนวน สาขาวิชา และ ด้านค่าใช้จ่ายในการเรียน ในขณะที่ ความคิดเห็นที่มีต่อคณะวิทยาศาสตร์ ศรีราชา ในด้านสถานที่ ทำเลที่ตั้ง และด้านส่งเสริมการศึกษาและข้อมูลการศึกษาไม่สามารถอธิบายการตัดสินใจเข้าศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์ ศรีราชาได้อย่างมีนัยสำคัญ

ชมกร จารุวัฒน์พงษ์ (2558, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้ารับการศึกษาต่อของนักศึกษาสาขารัฐศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยเฉลิมกาญจนา นครศรีธรรมราช

งานวิจัยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อของ นักศึกษาสาขารัฐศาสตร์ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อของนักศึกษาสาขารัฐศาสตร์ และ 3) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าการศึกษาต่อของนักศึกษาสาขารัฐศาสตร์ ประชากร ได้แก่ นักศึกษาสาขา รัฐศาสตร์ จำนวน 445 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ของ ทาโร ยามาเน่ ได้จำนวน 211 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ Multiple Regression Analysis

ผลการวิจัย พบว่า 1) นักศึกษาสาขารัฐศาสตร์ มีระดับการตัดสินใจในการศึกษาต่อโดยรวมอยู่ในระดับความมากที่สุด 2) ปัจจัยส่วนบุคคล คือ การศึกษา ผู้ปกครองอาชีพของผู้ปกครอง และรายได้ของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเรียนต่อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้ง 4 ปัจจัย 3) ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมของสถาบันศึกษา ด้านสังคม ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านคุณภาพและชื่อเสียงมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการศึกษาต่อของนักศึกษาสาขารัฐศาสตร์ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ส่วนด้านเศรษฐกิจเป็นปัจจัยที่ไม่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการศึกษา โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) เท่ากับ .524 ทำนายค่าสมการของการวิเคราะห์ได้เท่ากับร้อยละ 27.50

ปรัชญา นวนแก้ว (2558, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจเข้าศึกษา หลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เคลื่อนที่ มหาวิทยาลัยพะเยา

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจเข้าศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เคลื่อนที่ มหาวิทยาลัยพะเยา กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในงานวิจัย ได้แก่ ครู นักเรียน จำนวน 403 คน ประกอบด้วย นักเรียนระดับมัธยมศึกษา จำนวน 160 คน นิสิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำนวน 153 คน พนักงานหน่วยงานเอกชน จำนวน 42 คน บุคลากรทางการศึกษา จำนวน 34 คน ข้าราชการและอื่น ๆ จำนวน 14 คน ตามลำดับ

ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจเข้าศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เคลื่อนที่ มหาวิทยาลัยพะเยา ประกอบด้วย ความเชื่อมั่นในประสิทธิภาพของหลักสูตรที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัย คณาจารย์ประจำหลักสูตรมีคุณภาพและได้รับการยอมรับ และการได้รับข้อมูลข่าวสาร การประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ รวมถึงการให้ข้อมูลที่จำเป็นผ่านเว็บไซต์ของหน่วยงาน มีความสำคัญต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เคลื่อนที่ มหาวิทยาลัยพะเยา

งานวิจัยต่างประเทศ

Mai Xuan Hung (2556, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษา คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยกว๋างบิญ ประเทศเวียดนาม การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพทั่วไปของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยกว๋างบิญ 2) ศึกษาปัจจัยด้านส่วนประสมทางการตลาด และปัจจัยภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์มหาวิทยาลัยกว๋างบิญ 3) ศึกษาและเปรียบเทียบปัจจัยส่วนประสมการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยกว๋างบิญ จำแนกตาม เพศ สาขาที่ศึกษา และระดับชั้นที่ศึกษา 4) ศึกษาและเปรียบเทียบปัจจัยภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษา

คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยกว้างบิณู จำแนกตาม เพศ ตามสาขาที่ศึกษา และระดับชั้นที่ศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษา จำนวน 402 คน ที่ได้มาจากวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นไม่เป็นสัดส่วน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย คือแบบสอบถามมาตรฐานประมาณค่า มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.90 สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบ t-test และ F-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ผลการวิจัย พบว่า 1) นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 21 ปี เป็นนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีมากกว่าสาขาวิชาบริหารธุรกิจ และนักศึกษาปีที่ 4 มากที่สุด ก่อนเข้าศึกษาส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีภูมิลำเนาเดิมอยู่จังหวัดกว้างบิณู 2) ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาด พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และปัจจัยภายนอกโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก 3) ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนประสมการตลาด พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศ และสาขาที่ศึกษาต่างกันมีการตัดสินใจต่อปัจจัยส่วนประสมการตลาด ไม่แตกต่างกัน และกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นต่างกันมีการตัดสินใจต่อปัจจัยส่วนประสมการตลาดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) ผลการเปรียบเทียบปัจจัยภายนอก พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศ และสาขาที่ศึกษาต่างกันมีการตัดสินใจต่อปัจจัยภายนอกไม่แตกต่างกัน และกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นต่างกันมีการตัดสินใจต่อปัจจัยภายนอกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Comin (2004, Abstract) ศึกษาเกี่ยวกับกลยุทธ์การปรับปรุงคุณภาพของโรงเรียนในรัฐนิวยอร์กโดยทำการศึกษาด้านภาวะผู้นำ การวางแผนเชิงกลยุทธ์และความพึงพอใจของลูกค้า/ผู้ที่มีส่วนร่วมโดยพัฒนาจากมุมมองของผู้ที่มีส่วนร่วมชุมชนและสมาชิกสมาคมผู้ประกอบการ พบว่า การใช้ระบบบริหารงานเชิงกลยุทธ์ในการพัฒนาคุณภาพขององค์การที่ได้ผลดีจะต้องขึ้นอยู่กับภาวะผู้นำขององค์การในขณะที่ปัจจัยด้านการวางแผนเชิงกลยุทธ์และการให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ/ผู้มีส่วนได้เสียจะมีน้อย

Hill (2008, Abstract) ทำการศึกษาถึงปัจจัยที่สามารถทำให้การบริหารเชิงกลยุทธ์เป็นไปได้ในกรณีศึกษา อุปสรรคและผลลัพธ์ พบว่า ปัจจัย 5 ประการ ที่เป็นอุปสรรค ในการบริหารเชิงกลยุทธ์คือ

1. ผลการตอบแทนในการจัดการไม่สามารถกระตุ้นให้ดำเนินการถึงเป้าประสงค์
2. บุคลากรไม่ได้รับการฝึกอบรมในทักษะด้านกระบวนการ

3. ทรัพยากรในองค์การไม่เพียงพอต่อการจัดการ
4. บุคลากรต่อต้านการเปลี่ยนแปลง
5. บุคลากรไม่ได้รับการฝึกอบรมด้านการจำแนกปัญหาและเทคนิคในการแก้ปัญหา

เมื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ทำให้เกิดอุปสรรคในการดำเนินการ พบว่า มี 3 ปัจจัย คือ 1) การขาดการวางแผนงาน 2) การขาดการฝึกอบรมด้านการบริหารงาน และ 3) การขาดผู้นำเชิงกลยุทธ์

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย เรื่อง การตัดสินใจเข้าศึกษาของนักศึกษาในสถาบันยุติธรรมภาคกลาง แขวงสะพานมะเขือ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดทัศนคติ ของ ฉัตยาพร เสมอใจ (2550, หน้า 108-109) ประกอบด้วย 1) ปัจจัยด้านบุคลิกภาพ 2) ประสบการณ์ในอดีต 3) อิทธิพลจากครอบครัวและเพื่อน 4) เครื่องมือทางการตลาด 5) การเปิดรับข่าวสารผ่านสื่อต่าง ๆ และ 6) อิทธิพลทางสังคม มาประยุกต์เพื่อกำหนดเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัย เพื่อตอบปัญหาในการวิจัย